

HOEVEEL ARMEN ZIJN ER NU EIGENLIJK?



Emiel Vervliet

MO* PAPER

nummer 24 – oktober 2008

www.mo.be



MO*papers is een serie analyses die uitgegeven wordt door Wereldmediahuis vzw. Elke paper brengt fundamentele informatie over een tendens die de globaliserende wereld bepaalt. MO*papers worden toegankelijk en diepgaand uitgewerkt.

MO*papers worden niet in gedrukte vorm verspreid. Ze zijn gratis downloadbaar op www.mo.be. Bij het verschijnen van een nieuwe paper wordt een korte aankondiging gestuurd naar iedereen die zijn of haar e-mailadres bezorgt aan mopaper@mo.be (onderwerp: alert)

Redactieraad MO*papers: Bart Bode (Broederlijk Delen), Gerrit De Vylder (Lessius Hogeschool Antwerpen), Ann Cassiman (Departement Sociale en Culturele Antropologie, KU Leuven), Nathalie Holvoet (Instituut voor Ontwikkelingsbeleid en -beheer Universiteit Antwerpen), Jan Vannoppen (Velt), Rudy De Meyer (11.11.11), Bart Horemans (11.11.11), Catherine Vuylsteke (De Morgen), Gie Goris (MO*), Lieve De Meyer (eindredactie), Emiel Vervliet (hoofdredacteur).

Emiel Vervliet is hoofdredacteur van de MO* papers en docent aan de Sociale Hogeschool van Heverlee.

Informatie: mopaper@mo.be of MO*paper, Vlasfabriekstraat 11, 1060 Brussel

Suggesties: emiel.vervliet@mo.be

Wereldmediahuis is ook uitgever van het maandblad MO* en van de mondiale nieuwssite www.mo.be (i.s.m. het nieuwsagentschap IPS-Vlaanderen).

Overname van de teksten is toegestaan mits toestemming van auteur en uitgever.

[inleiding]

MO* paper nummer 16 van januari 2008 droeg de titel 'Neemt de inkomensongelijkheid in de wereld toe of af?' Die paper behandelde de verschillende manieren om de inkomensverdeling in de wereld te bestuderen en stelde ook de index voor menselijke ontwikkeling en de armoedenorm van de Wereldbank voor. Wie moet rondkomen met minder dan één dollar per dag, wordt als (extreem) arm beschouwd. Millenniumdoelstelling nummer 1 bepaalt dat het aantal extreem armen tegen 2015 gehalveerd moet zijn in vergelijking met het basisjaar 1990. In 2004 zou het aantal mensen in die situatie voor het eerst in de recente geschiedenis onder de drempel van één miljard zijn gezakt – wat volgens de Wereldbank bewijst dat de armoedebestrijding wel degelijk succes heeft. Toch uitte de Wereldbank in december 2007 zelf al twijfel over de juistheid van dat cijfer. In mei 2008 verschenen enkele onderzoekspapers met nieuwe ramingen. Die wezen erop dat er in 2005 in werkelijkheid ongeveer 1,4 miljard armen zouden zijn geweest. In deze MO* paper brengen wij een samenvatting van twee publicaties van de *Development Research Group* van de Wereldbank van augustus 2008: *The developing world is poorer than we thought, but no less successful in the fight against poverty* en *China is poorer than we thought, but no less successful in the fight against poverty*.





EEN DOLLAR PER DAG

Hoe is de Wereldbank aan de armoedelijjn van één dollar per dag per persoon gekomen? De beslissing om het aantal armen te tellen, dateert van tijdens de voorbereiding van het *World Development Report* van 1990. Het rapport over de ontwikkeling in de wereld is een jaarlijkse, invloedrijke publicatie van de Wereldbank waarin telkens een bepaald thema centraal staat, zoals armoede, transport, de rol van de overheid, enzovoort. De Wereldbank nam als uitgangspunt voor de armoedelijjn 33 bestaande nationale armoedegrenzen. In India werd iemand als arm beschouwd, wanneer hij of zij niet genoeg verdiende om elke dag voedsel met een energetische waarde van 2250 kcal te kopen. Op het Indiase platteland waren daarvoor in 1985 vijftien roepies per dag nodig. De Wereldbank zette die nationale roepies om in dollars en kwam tot het besluit dat de Indiase armoedegrens in 1985 op 23,14 dollar per maand lag. De Indiase norm bleek echter te laag. Berekeningen voor enkele andere landen, waaronder Bangladesh, Indonesië, Kenia, Marokko en Tanzania, voerden tot het vastleggen van een wereldwijde armoedegrens op 31,74 dollar per maand. Zo ontstond de norm van één dollar per dag. Op basis van gezinsinkomenenquêtes in 22 landen kwam de Wereldbank tot het besluit dat in 1981 meer dan veertig procent van de bevolking van de ontwikkelingslanden in armoede leefde.

Voor het rapport over de ontwikkeling in de wereld van 2000-2001, met de ondertitel *Attacking poverty*, werd de norm bijgesteld tot 1,08 dollar per dag, maar dan wel dollars met de koopkracht van 1993. Zowel het begrip koopkracht als het jaar 1993 zijn hier van belang. Wie achtereenvolgens Zwitserland en Kroatië bezoekt, weet dat de prijzen voor veel goederen en diensten in die twee landen sterk uiteenlopen, waarbij Zwitserland veruit het duurste land van de twee is (en trouwens een van de duurste landen ter wereld). Met het equivalent van één (of honderd of duizend) dollar kun je in Kroatië meer kopen dan in Zwitserland. Economen zeggen dat een dollar niet in alle landen dezelfde koopkracht oplevert. Om de (gemiddelde) inkomens van landen met elkaar te vergelijken, gebruiken economen de techniek van de koopkrachtpariteit. Ze zetten de inkomens in lokale munten (roepies, peso's, enzovoort) om in een referentiemunt (de dollar), maar houden daarbij wel rekening met de verschillen in koopkracht.

De Wereldbank heeft verder altijd gezegd dat één dollar per dag een goede armoedelijns is voor het beoordelen van absolute of extreme armoede in de zogenaamde lage-inkomenslanden, het armste deel van de wereld. De norm is gebaseerd op het bepalen van de kosten voor het bevredigen van de basisbehoeften: het inkomen dat nodig is om een minimum voedselinname van 2100 kcal per dag te betalen. Hiervoor mag tachtig procent van het inkomen uitgegeven worden; de overige twintig procent gaat op aan niet-voedingswaren en diensten. (Ter vergelijking: in België geeft een gemiddeld gezin vijftien procent van zijn inkomen uit aan voedsel en dat voedsel heeft een hogere energetische waarde dan 2100 kcal).

Voor het ramen van de armoede in middeninkomenslanden als de Filipijnen of Brazilië zijn hogere armoedelijnsen van twee, drie of vier dollar per dag beter geschikt. Maar omdat één dollar per dag gemakkelijk te onthouden en te hanteren valt, is die norm veralgemeend en vastgelegd in Millenniumdoelstelling nummer 1: tussen 1990 en 2015 het deel van de bevolking dat moet rondkomen met een inkomen van minder dan één dollar per dag halveren. In 2004 zou het aantal mensen dat in deze situatie leeft, volgens de Wereldbank voor het eerst in de geschiedenis onder het miljard zijn gedaald. Ongeveer één op zes mensen zou op dat moment dan nog in (extreme) armoede hebben geleefd.

Tabel 1 en 2 zijn nog gebaseerd op de armoedenorm van één dollar per dag. Ze tonen duidelijk aan dat er in de ontwikkelingslanden tot voor enkele jaren drie grote haarden van armoede waren: China, India en zwart Afrika. Na 1990 kon China zich uit deze weinig benijdenswaardige positie loswerken.

Tabel 1: Aantal mensen dat in de ontwikkelingslanden in armoede leeft volgens de normen van 1 en 2 dollar per dag en per persoon – in miljoenen

	1981		1990		2005	
	1 dollar per dag	2 dollar per dag	1 dollar per dag	2 dollar per dag	1 dollar per dag	2 dollar per dag
Oost-Azië & Stille Oceaan,	947,5	1.281,8	648,1	1.277,9	179,8	748,3
waarvan China	730,4	972,1	499,1	960,8	106,1	473,7
Oost-Europa & Centraal-Azië	2,9	34,5	3,5	31,4	16,0	50,1
Latijns-Amerika & Caraïben	27,2	89,6	31,2	93,7	27,6	98,7
Midden-Oosten & Noord-Afrika	6,3	49,7	5,2	49,6	6,2	58,0
Zuid-Azië,	387,2	799,6	376,6	920,2	350,3	1.091,6
waarvan India	296,1	608,9	282,5	701,6	266,5	827,7
Zwart Afrika	157,3	286,4	236,9	379,5	299,1	551,0
Alle ontwikkelingslanden	1.528,3	2.541,5	1.301,5	2.752,5	879,0	2.597,5

Tabel 2: Percentage van de bevolking dat in armoede leeft volgens de normen van 1 en 2 dollar per dag

	1981		1990		2005	
	1 dollar per dag	2 dollar per dag	1 dollar per dag	2 dollar per dag	1 dollar per dag	2 dollar per dag
Oost-Azië & Stille Oceaan,	68,7%	92,9%	40,6%	80,1%	9,5%	39,7%
waarvan China	73,5%	97,8%	44,0%	84,6%	8,1%	36,3%
Oost-Europa & Centraal-Azië	0,7%	8,2%	0,8%	6,7%	3,4%	10,6%
Latijns-Amerika & Caraïben	7,4%	24,5%	7,1%	21,4%	5,0%	17,9%
Midden-Oosten & Noord-Afrika	3,6%	28,7%	2,3%	22,0%	2,0%	19,0%
Zuid-Azië,	41,9%	86,6%	33,6%	82,2%	23,7%	73,9%
waarvan India	42,1%	86,6%	33,3%	82,6%	24,3%	75,6%
Zwart Afrika	39,5%	72,0%	45,9%	73,5%	39,2%	72,2%
Alle ontwikkelingslanden	41,7%	69,4%	29,8%	63,1%	16,1%	47,6%



1,25 DOLLAR PER DAG ALS NIEUWE NORM

Om de omvang van de armoede in een land te schatten, zijn twee soorten onderzoeken nodig.

Je moet eerst gegevens verzamelen over de prijzen van de goederen die representatief zijn voor het verbruik van de gezinnen. Op basis hiervan kun je het inkomen bepalen dat nodig is voor het betalen van de korf goederen om de basisbehoeften te bevredigen. De Wereldbank verzamelt deze gegevens sinds 1968 met haar *International Comparison Program* (ICP). Als tweede stap moet je enquêtes houden om de inkomens van de gezinnen en de inkomensverdeling te kennen. Op basis van die gegevens kun je dan bepalen welk deel van de bevolking onder de armoedegrens valt.

De eerste onderzoeken van het ICP in de jaren 1960 en 1970 gebeurden slechts in tien landen en de onderzoekstechnieken waren niet altijd betrouwbaar. Het veldwerk (prijzen noteren in winkels en supermarkten en op markten) gebeurde immers door de nationale diensten voor de statistiek en het is zeker geen teken van neerbuigendheid om te veronderstellen dat die diensten veertig jaar geleden niet altijd perfect werkten in de ontwikkelingslanden. De ramingen voor China (en dus ook de triomfantelijke berichten over de snelle daling van de armoede in dat land) waren bovendien gebaseerd op één enkel onderzoeksdocument over prijzen en inkomens in 1985. Alle ramingen voor latere jaren werden via extrapolatie daarvan afgeleid.

Het ICP-onderzoek van 2005, dat aanleiding gaf tot het voorstellen van nieuwe en hogere armoedegrenzen, was veel vollediger. De wereld werd in zes regio's verdeeld (de regio's van de tabellen) en er werden prijzen genoteerd in 146 landen, tegenover 117 landen in 1993 en slechts tien in 1968. China en India leverden in 2005 voor het eerst hun volledige medewerking. In elke regio werden allereerst prijzen genoteerd voor zeshonderd tot duizend goederen en diensten. Bij de keuze van die goederen werd rekening gehouden met de typische verbruikspatronen in elk land, bijvoorbeeld met het soort basisvoedsel (rijst of maïs). De gekozen goederen moeten bovendien internationaal vergelijkbaar zijn. Er werden ook nieuwe methoden gebruikt voor het ramen van de waarde van overheidsdiensten zoals onderwijs en gezondheidszorg, waarvoor geen prijzen bestaan.

Een tweede informatiebron vormen de inkomens- of verbruiksenquêtes. In hoge-inkomenslanden en in een deel van de middeninkomenslanden peilen enquêtes naar het gezinsinkomen. In lage-inkomenslanden en een deel van de middeninkomenslanden noteren de enquêtes meestal het verbruik van de gezinnen, dat dan wordt omgezet in een inkomen (op basis van de gemiddelde prijzen). Dat is om verschillende redenen in vele landen een betere methode. Een groter deel van de gezinnen werkt er in de landbouw en die mensen verbruiken zelf een deel van wat ze produceren. Door algemeen naar het inkomen te vragen, bestaat het risico dat een deel van het inkomen niet wordt meegerekend of ondergewaardeerd. Verder is het inkomen moeilijker te bepalen bij mensen die in de informele sector werken. Ten slotte krijgen onderzoekers ook eerlijker antwoorden wanneer ze vragen stellen over het gezinsverbruik dan bij vragen over het gezinsinkomen.

Wanneer op basis van deze enquêtes de inkomensverdeling in een land bekend is, kun je berekenen hoeveel gezinnen of welk percentage van de gezinnen onder de armoedegrens leeft. De studies van de Wereldbank over de armoede in individuele

landen (*Poverty Assessments*) en de nationale plannen voor armoedebestrijding (*Poverty Reduction Strategy Papers*) van landen die in aanmerking willen komen voor schuldkwijtschelding, zijn de voornaamste informatiebronnen over de inkomensverdeling in een land. De nieuwe ramingen van de armoede zijn gebaseerd op 675 studies over de inkomens in 116 verschillende landen. De meest recente van die studies waren gebaseerd op enquêtes bij 1,23 miljoen gezinnen.

Op basis van al het voornoemde studie- en enquêtetewerk stelt de Wereldbank een nieuwe armoedenorm van 1,25 dollar per dag voor. Die vormt het gemiddelde (in werkelijkheid de mediaan) van de armoedelijnen in vijftien van de armste landen: Ethiopië, Gambia, Ghana, Guinee-Bissau, Malawi, Mali, Mozambique, Nepal, Niger, Oeganda, Rwanda, Sierra Leone, Tadzjikistan, Tanzania en Tsjaad. De bank werkt ook met de norm van 2,5 dollar per dag. Die armoedelijijn is bijvoorbeeld een betere indicator voor de armste landen van Oost-Europa en Centraal-Azië.

Tabel 3: Aantal mensen in de ontwikkelingslanden dat in armoede leeft volgens de normen van 1,25 en 2,5 dollar per dag – in miljoenen

	1981		1990		2005	
	1,25 dollar per dag	2,5 dollar per dag	1,25 dollar per dag	2,5 dollar per dag	1,25 dollar per dag	2,5 dollar per dag
Oost-Azië & Stille Oceaan,	1.087,6	1.316,1	893,4	1.395,3	336,9	987,2
waarvan China	835,1	987,5	683,2	1.040,4	207,7	645,6
Oost-Europa & Centraal-Azië	6,6	66,3	7,0	58,4	23,9	69,5
Latijns-Amerika & Caraïben	44,9	113,5	46,7	122,4	45,1	132,9
Midden-Oosten & Noord-Afrika	14,9	71,7	12,2	76,1	14,0	94,3
Zuid-Azië,	548,3	855,0	572,3	1.007,1	595,0	1.246,4
waarvan India	420,5	650,3	435,5	766,5	455,8	938,0
Zwart Afrika	202,0	316,1	283,7	416,7	384,2	609,9
Alle ontwikkelingslanden	1.904,3	2.738,8	1.815,5	3.075,9	1.399,6	3.140,2

Tabel 4: Percentage van de bevolking in de ontwikkelingslanden dat in armoede leeft volgens de normen van 1,25 en 2,5 dollar per dag

	1981		1990		2005	
	1,25 dollar per dag	2,5 dollar per dag	1,25 dollar per dag	2,5 dollar per dag	1,25 dollar per dag	2,5 dollar per dag
Oost-Azië & Stille Oceaan,	78,8%	95,4%	56,0%	87,4%	17,9%	52,4%
waarvan China	84,0%	99,4%	60,2%	91,6%	15,9%	49,5%
Oost-Europa & Centraal-Azië	1,6%	15,7%	1,5%	12,5%	5,0%	14,7%
Latijns-Amerika & Caraïben	12,3%	31,0%	10,7%	27,9%	8,2%	24,1%
Midden-Oosten & Noord-Afrika	8,6%	41,3%	5,4%	33,7%	4,6%	30,9%
Zuid-Azië,	59,4%	92,6%	51,1%	89,9%	40,3%	84,4%
waarvan India	59,8%	92,5%	51,3%	90,2%	41,6%	85,7%
Zwart Afrika	50,8%	79,5%	54,9%	80,6%	50,4%	79,9%
Alle ontwikkelingslanden	52,0%	74,8%	41,6%	70,5%	25,7%	57,6%

De nieuwe onderzoeksresultaten zijn zeker betrouwbaarder dan de vorige, maar de Wereldbank geeft toe dat er nog verbeteringen mogelijk zijn. Niet alle regio's zijn gelijk vertegenwoordigd en met name voor Latijns-Amerika zijn de ramingen van de armoede gebaseerd op een kleiner aantal metingen dan voor de andere regio's. Daarnaast zijn er meer metingen gebeurd in stedelijke gebieden dan in landelijke regio's: in China zijn prijzen gemeten in elf stedelijke agglomeraties en op het omliggende platteland, in Brazilië bijna uitsluitend in de steden. Op de resultaten van de metingen worden dan correcties uitgevoerd om ook ramingen voor het platteland te hebben. Daarbij gaat men ervan uit dat de prijzen op het platteland lager liggen dan in de steden. Ten slotte kunnen zelfs de beste onderzoeken van de inkomens of de bestedingen van de gezinnen niet volledig de niet-monetaire (niet-marktgerichte) dimensies van welvaart registreren, zoals de toegang tot openbare voorzieningen (gezondheidszorg of onderwijs) of ongelijkheid in het gezin. Om een goed beeld van de evolutie van de levensstandaard te krijgen, moeten de armoedecijfers dus volgens de bank worden aangevuld met bijvoorbeeld gegevens over de kindersterfte.

CHINA ARMER DAN GEDACHT, MAAR WEL SUCCESVOL IN STRIJD TEGEN ARMOEDE

In het verleden is het niveau van de prijzen in China sterk onderschat. Op grond van ramingen met als basisjaar 1993 ging de Wereldbank er tot nu toe van uit dat 1,42 yuan in koopkracht gelijk stond met 1 dollar en dat de prijzen voor vergelijkbare producten in China op 25 procent van het niveau in Amerika lagen. In de ramingen met als basisjaar 2005 is berekend dat 3,46 yuan de koopkracht van 1 dollar heeft en dat het prijsniveau in China op 52 procent van dat in Amerika ligt. Als de prijzen voor basisproducten als voedsel hoger liggen, betekent dat uiteraard een lager reëel inkomen voor de laagste inkomensgroepen, die een relatief groot deel van hun inkomen aan voedsel besteden, en dus meer armoede. De armoede is in China dus minder sterk gedaald dan tot nu toe was gedacht: volgens de nieuwe armoedenorm zouden er in 2005 nog ongeveer 208 miljoen armen zijn geweest of zestien procent van de bevolking, en niet 106 miljoen of acht procent van de bevolking.

Op het macro-economische niveau van de nationale economie geven de nieuwe cijfers over prijzen en inkomens ook aanleiding tot het relativeren van de omvang van de Chinese economie. In termen van koopkracht is die ongeveer veertig procent kleiner dan tot nu toe was aangenomen. Als we rekening houden met de koopkracht, vertegenwoordigt China ongeveer tien procent van het wereldwijde Bruto Nationaal Product in koopkracht. In lopende dollars (aan de wisselkoersen van de markt) is dat vijf procent. Het land staat daarmee op de tweede plaats, na de Verenigde Staten (23 procent in dollar aan koopkracht, 28 procent in lopende dollars), maar vóór Japan (zeven procent in koopkracht, tien procent in lopende dollars).

Voor India geldt dezelfde redenering. Tot voor kort ging de Wereldbank ervan uit dat zeven roepie de koopkracht van één dollar had en dat het prijsniveau in India op 23 procent van het Amerikaanse lag. De nieuwe ramingen geven aan dat zestien roepie nodig zijn voor de koopkracht van één dollar en dat de prijzen in India op veertig procent van het niveau van de Verenigde Staten liggen. Macro-economisch is de Indiase economie dus ook kleiner dan gedacht. Ze staat nu op de vijfde plaats in de wereld, na de VS, China, Japan en Duitsland. India vertegenwoordigt vier procent van het wereldwijde BNP in koopkracht en twee procent in lopende dollars.



CONCLUSIES

Volgens de nieuwe armoedenorm van de Wereldbank waren er in 2005 ongeveer 1,4 miljard armen, vierhonderd miljoen meer dan tot nu toe was aangenomen. In percentages uitgedrukt, betekent dit dat 26 procent (één op vier!) van de bevolking van de ontwikkelingslanden extreem arm is, en niet zestien procent. We moeten vooral de aantallen en percentages van China en India naar boven toe herzien. In China zouden niet 106 maar 208 miljoen armen wonen, niet acht maar zestien procent van de bevolking. En India zou geen 266 maar 456 miljoen armen tellen, geen 24 maar 42 procent van de bevolking.

Dat hogere aantal armen betekent natuurlijk niet noodzakelijk dat de armoede op zich niet is gedaald. Met de nieuwe armoedenorm van 1,25 dollar per dag is het aantal extreem armen van 52 procent van de wereldbevolking in 1981 (1,9 miljard mensen) gedaald tot 26 procent in 2005 (1,4 miljard mensen). Dat is een jaarlijkse daling met ongeveer één procent. Als dat tempo nog aanhoudt tot 2014, meent de Wereldbank dat het mogelijk zal zijn om de eerste Millenniumdoelstelling te bereiken. In 1990 was 42 procent van de bevolking van de ontwikkelingslanden extreem arm, in 2015 zou dat nog zeventien procent zijn.

Maar op het niveau van de hele wereld halen we de Millenniumdoelstelling vooral door de sterke daling van de armoede in Oost-Azië, vooral in China. In China daalde het aantal extreem armen van 683 miljoen in 1990 tot 208 miljoen in 2005, een daling van zestig tot zestien procent. In India is het absolute aantal extreem armen daarentegen gestegen van 435 tot 455 miljoen; relatief daalde het percentage wel van 51 tot 41 procent. Maar tenzij India een bovennatuurlijke sprong voorwaarts maakt inzake armoedebestrijding, zal het de eerste Millenniumdoelstelling met zekerheid niet halen.

Voor zwart Afrika zijn de toekomstvooruitzichten nog slechter. Het absolute aantal extreem armen is er gestegen van 284 tot 384 miljoen. Relatief was er wel een daling van 55 tot 50 procent van de bevolking. Om de Millenniumdoelstelling te halen en rekening houdend met de toekomstige bevolkingsgroei, zouden tot 2015 ongeveer tweehonderd miljoen mensen boven de armoedegrens moeten raken. Daarvoor zal zelfs een bovennatuurlijke sprong niet volstaan.

Ten slotte herhalen we nog eens dat een armoedegrens van 1,25 dollar per dag niet veel meer is dan een barre overlevingsgrens. Als we de hogere norm van 2,5 dollar per dag als de ondergrens van een fatsoenlijk leven vastleggen, leefden in 1990 ongeveer 3,076 miljard mensen in armoede en dat stond gelijk met zeventig procent van de toenmalige bevolking in de ontwikkelingslanden. In 2005 was dat aantal lichtjes gedaald tot ongeveer 3,14 miljard mensen of nog altijd 58 procent van de bevolking van de ontwikkelingslanden. Die relatieve daling komt vrijwel geheel op rekening van China. Daar daalde het aantal van 1040 tot 645 miljoen mensen, een relatieve daling van 92 tot 50 procent. Maar in India steeg het aantal van 767 tot 938 miljoen mensen, relatief gezien een lichte daling van 90 tot 86 procent. In zwart Afrika steeg het aantal van 417 tot 610 miljoen en dat was relatief gezien een stilstand (81 procent in 1990 en 80 procent in 2005). Er is dus nog werk aan de winkel!

In deze cijferlawine is het effect van de recente prijsstijgingen voor voedsel en energie niet verrekend. Het gaat immers om gegevens voor 2005. De Wereldbank zegt dat veel gezinnen die net boven de armoedegrens zitten, door de gestegen prijzen onder

de grens zullen vallen, in de veronderstelling dat de prijzen de volgende jaren op dat hogere niveau blijven. Er zijn al cijfers genoemd van honderd miljoen bijkomende armen, maar het zal tot 2010 duren vooraleer min of meer betrouwbare ramingen daarover beschikbaar zullen zijn.

Tabel 5: Aantal mensen in de ontwikkelingslanden dat in armoede leeft – in miljoenen – vergelijking van de aantallen volgens de oude (1 of 2 dollar per dag) en de nieuwe normen (1,25 en 2,5 dollar per dag)

	1990		1990		2005		2005	
	1 dollar per dag	1,25 dollar per dag	2 dollar per dag	2,5 dollar per dag	1 dollar per dag	1,25 dollar per dag	2 dollar per dag	2,5 dollar per dag
Oost-Azië & Stille Oceaan,	648,1	893,4	1.277,9	1.395,3	179,8	336,9	748,3	987,2
waarvan China	499,1	683,2	960,8	1.040,4	106,1	207,7	473,7	645,6
Oost-Europa & Centraal-Azië	3,5	7,0	31,4	58,4	16,0	23,9	50,1	69,5
Latijns-Amerika & Caraïben	31,2	46,7	93,7	122,4	27,6	45,1	98,7	132,9
Midden-Oosten & Noord-Afrika	5,2	12,2	49,6	76,1	6,2	14,0	58,0	94,3
Zuid-Azië,	376,6	572,3	920,2	1.007,1	350,3	595,0	1.091,6	1.246,4
waarvan India	282,5	435,5	701,6	766,5	266,5	455,8	827,7	938,0
Zwart Afrika	236,9	283,7	379,5	416,7	29,1	384,2	551,0	609,9
Alle ontwikkelingslanden	1.301,5	1.815,5	2.752,5	3.075,9	879,0	1.399,6	2.597,0	3.140,2





Tabel 6: Percentage van de bevolking in de ontwikkelingslanden dat in armoede leeft – vergelijking van de percentages volgens de oude normen (1 en 2 dollar per dag) en de nieuwe normen (1,25 en 2,5 dollar per dag)

	1990		1990		2005		2005	
	1 dollar per dag	1,25 dollar per dag	2 dollar per dag	2,5 dollar per dag	1 dollar per dag	1,25 dollar per dag	2 dollar per dag	2,5 dollar per dag
Oost-Azië & Stille Oceaan,	40,6%	56,0%	80,1%	87,4%	9,5%	17,9%	39,7%	52,4%
waarvan China	44,0%	60,2%	84,6%	91,6%	8,1%	15,9%	36,3%	49,5%
Oost-Europa & Centraal-Azië	0,8%	1,5%	6,7%	12,5%	3,4%	5,0%	10,6%	14,7%
Latijns-Amerika & Caraïben	7,1%	10,7%	21,4%	27,9%	5,0%	8,2%	17,9%	24,1%
Midden-Oosten & Noord-Afrika	2,3%	5,4%	22,0%	33,7%	2,0%	4,6%	19,0%	30,9%
Zuid-Azië,	33,6%	51,1%	82,2%	89,9%	23,7%	40,3%	73,9%	84,4%
waarvan India	33,3%	51,3%	82,6%	90,2%	24,3%	41,6%	75,6%	85,7%
Zwart Afrika	45,9%	54,9%	73,5%	80,6%	39,2%	50,4%	72,2%	79,9%
Alle ontwikkelingslanden	29,8%	41,6%	63,1%	70,5%	16,1%	25,7%	47,6%	57,6%